

af 1858, nemlig, at den blev udstudt i 5 Aar. I Løbet af disse Aar vil vi jo efter al menneskelig Beregning komme til at itaa en Del anderledes. Om to Aar vil jo de store Jernbanearbejders Udførelse være tilendebragt, og om 5 Aar vil der i vor finansielle Tilstand være vundet, at de store Uddrag paa Statsgælden ophøre. Men vilde det være heldigt at vente saa længe? Vilde det ikke som sagt, være den mest praktiske Fremgangsmaade, at man i Forening undersøgte, hvad der lod sig gøre, naar man vilde holde sig indenfor den Grænse, som er betegnet i Regjeringens Lovforslag? Ja, jeg veed meget vel, hvad nogle ærede Medlemmer ville sige. De ville sige: Den Afgang, der fremkommer i Indtægterne, skal dækkes ved en Indkomstskat (Berg; Og en Formueskat), niwel, ved en Formues- og Indkomstskat. Jeg vilde ønske, at et æret Medlem (Scavenius), som tidligere har udtalt sig om Sagen, og som antydede, at Løbsforslaget maatte slet ikke være fremkommet, ogaa havde berørt dette Punkt, hvad han maatte vil gjøre senere, da jeg tror, at han begjærede Ordet i Anledning af en Opfordring til ham fra et æret jydsk Medlem (Kjær). Men, mine Herrer, De kunne dog ikke hengive Dem til den Støffelse, at De skulde tro, at der i dette Nieblik er nogen Mulighed for at improvisere en Formue- og Indkomstskattelov, der kunde sætte Dem istand til at foretage den Art Forandringer i Skattelovgivning, som jeg i det Foregaaende har tilladt mig at anskueliggjøre ved at samle de forskellige Onsker, Krav, Fordringer, Følelser og Stemminger, som ere komne frem lige overfor de mange forskellige nu bestaaende Skatter! Og dog er det formentlig klart, at ingen Representation eller Regjering kan gaa ind paa en saa væsentlig Nedsættelse af de faste Skatter, saaledes som vore finansielle Forhold ere, uden at paa anden Maade Udbyttet af de faste Skatter i et tilsvarende passende Forhold vedvarende ved bestemte Regler forhøies. Herved fortaar jeg ikke blot, at der tilveiebringes, hvad der af og til er bleven kaldt en Indkomstskatte-Matrikul; derved fortaar jeg ikke blot, at der tilveiebringes faste Regler, hvorefter en vis ny Stat overhovedet kan opkræves, men derved fortaar jeg tillige, at der haves Visshed, at der haves Sikkerhed med Hensyn til det mindste Udbytte af denne nye Stat, med andre Ord, den nye Stat maa være Lovfast, ikke blot i Tid, men ogsaa i Udbytte. Den maa være Lovfastet som aarvis — jeg siger ikke for et Aarhundrede, men i al Fald for et længere Tidsrum. (Berg; For Finantsaaret.) Nei. Det er et alt for kort Tidsrum. Det er en aldeles bestemt Forskiel; jeg holder mig forvisset om, at den Rigsdag, der har en levende Følelse af sin finansielle Ansvarlighed, og den Regjering, som har en lignende levende Følelse, vil ikke, saaledes som vor finansielle Tilstand nu er, samtykke i, at det faste Udbytte af de indvirkte Skatter opgives,

uden at man enes om en tilsvarende passende ligesaa fast Forhøielse af det Stattevederlag, der skal træde i Stedet for Medgangen. Jeg holder mig forvisset om, at den rette Følelse af den finansielle Ansvarlighed under vore Forhold, maa medføre dette Resultat, og der er det, at jeg med hele Indkomstskattelovarbejdets Historie for Die vover at sige, uden at frygte nogen alvorlig Indsigelse, at de ærede Herrer ikke maa hengive sig til den Støffelse, at de skulde tro paa Muligheden af at improvisere en saadan fast Formue- og Indkomstskattelov, hvorigjennem man paa en for Statskassen betryggende Maade skulde kunne fikke det Udbytte, der skulde sætte os i Stand til at foretage om ikke alle de før omtalte, saa dog dybt indgribende Forandringer i vort Stattevesen. De ærede Herrer Medlemmer ville dog vistnok have i Grindring, hvorledes Indkomstskattelovgivningens Historie har været siden 1849. De ærede Medlemmer ville dog vist erindre, hvorledes Forholdet har været saavel før som efter 1864. De ville erindre, at vi fik en Lov om Krigsskat af 1850, vi fik en Lov om en Krigsskat af 1851, men derefter fik vi kun Lovudkast i 1850 og Lovforslag i 1851. Jeg veed ikke, hvor mange af Thingets Medlemmer, der erindre, at den Finantsminister, som gik af paa Grund af den Modstand, hans Forslag om Anvendelsen af den gjældende Indkomstskatts Regler mødte ifjor, dengang af den daværende Finantsminister blev betegnet som „Indkomstskattens talentfuldeste Modstander“; ikke desto mindre var det ham, som ifjor ønskede at berede den Ve, hvor igjennem der skulde arbeides hen paa, at man kunde komme til en almindelig Erkjendelse om Maaden, hvorpaa Indkomstskatten kunde gjennemføres, og dog fik han den Behandling, der blev ham til Del. Efter 1864 have vi Loven af 21de Marts 1864 om Krigsskat for 1864—65; derpaa kom der et Forslag til Lov om en Krigsskat for 1865—66, men det blev ved et Forslag. Saa kom der et Forslag til Lov om en Krigsskat for 1866—67, det blev ligeledes ved Forslaget. Derefter kom der en Lov om en overordentlig Stat for Tidsrummet fra 1ste April 1867 til 31te Marts 1869 og saa atter en Lov af 2den Juli 1870 om en overordentlig Stat for 1870—72, men derefter blev det ved et Lovforslag. Er det nu tilfredsagt, at hver Gang Indkomstskatten saaledes har været prøvet i nogle Aar, vover paa en eendommelig Maade Modstandskraften og Modstandslysten mod Indkomstskatten? Denne Modstand faar jo gjerne den Form, at man siger: den Indkomstskat vi have havt, ville vi ikke mere have, men Gud bevares, der er andre Indkomstskatteformer, som vi gjerne ville have. (S. M. Hansen: Det har jeg ikke sagt). Ja, den Enkelte kan naturligvis altid sige, om hvad der sker: jeg for min Person har ikke sagt det; men naar man vil holde sig de Kjendsgjerninger for Die, der her foreligger, tror jeg ikke, at man kan modsige, hvad jeg